

Maandag 10 september 1917.

Ik kan naar buiten niet meer gaan. Er staat nu op een der pijlers van het ingangshek: "Belegbar für 7 Officiere, 7 manschaften," en ik weet niet hoeveel paarden. Vijftig werklieden zijn bezig aan het vereffenen van den grond voor het aan te leggen vliegplein.

Wat gewordt er van ons land? Platgelegd, onderkelderd, een kerkhof, een oord van verwoesting, een hongerig volk!

Al de wijn wordt in beslag genomen, de bijzonderen — 't is te zeggen, die geen handel drijven in wijn, mogen elk twintig, en de hotelhouders vijftig flesschen behouden. Al het verlakt huisgerief is reeds uit de bazars en de winkels weggehaald; nu zijn volgens de laatste verordening, de te koop gestelde gemaakte manskleederen, van alle model en van alle stoffe aan de beurt op een kleinen voorraad na. Wie geen winterjas bezit, moet van lieverlede vervriezen dus. Oudkleerkoopers bieden met honderden franken voor half versleten jassen aan. Op de straat werd een heer mijner kennis aangesproken door zulk een koopman:

"Mijnheer, gij bezit een warmen winterpaletot en een vellen paletot. Dat is een dubbel gebruik, verkoop mij den met vel gevoerden, ik betaal goed." Uit nieuwsgierigheid stelde de aangesprokene zich, als ging hij op het voorstel in: "Hoeveel zoudt ge er voor geven?" vroeg hij. "Negenhonderd frank," was het onmiddellijk antwoord.

"Neen, man, ik verkoop hem niet." De andere opende den mond als om het aanbod te verhoogen... maar de aangesprokene liep weg.

De paletot heeft nieuw niet heel veel gekost, de huiden zijn van geen zeldzame hoedanigheid en bij plaatsen afgesleten reeds.

De koffie staat aan vijftig frank den kilog. De boter van twee en twintig tot dertig frank — dan nog voor wie ze krijgen kan.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnoed* »)